

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.letraslibres.com/mexico-espana/el-caso-sebald>

<http://kosmopolis.cccb.org/ca/sebaldiana/post/cinc-esdeveniments-a-la-vida-de-w-g-sebald>

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28

Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

El proper dia que ens trobarem serà:

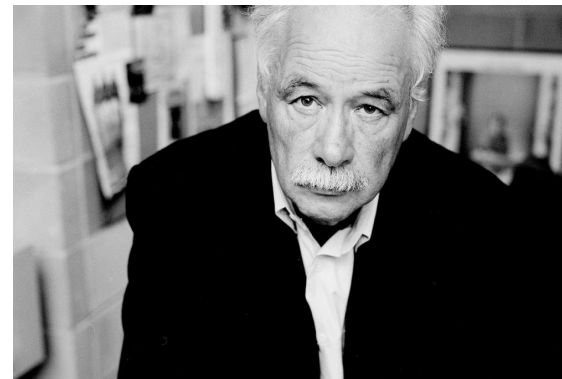
26 de març de 2020

RECORDEU:

ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca Hora: 21:15 Coordinador: Andreu Loncà

W. G. Sebald **AUSTERLITZ**

W. G. Sebald va néixer el 18 de maig del 1944 a Wertach, Baviera, als últims temps de l'Alemanya nazi.

El 1966 va acabar els estudis de Literatura a la Universitat de Fribourg prop de la zona francòfona de Suïssa i va obtenir la *Licence de lettres*. El mateix any va emigrar a Anglaterra, on es va casar amb la seva parella

des de l'escola. El 1976 es va traslladar amb la seva dona i la seva filla a una casa parroquial victoriana (*The Old Rectory*), on van començar un ampli jardí anglès de flors.

El 1968 va presentar la seva tesi de màster sobre Carl Sternheim. Tot seguit va treballar com a professor a la Universitat de Manchester; durant un any també va fer classes a l'internat privat suís Institut auf dem Rosenberg a Sankt Gallen. A partir del 1970 va donar classes a la Universitat d'East Anglia a Norwich i es va doctorar el 1973 amb un treball sobre Alfred Döblin. El 1986 va obtenir l'habilitació a la Universitat d'Hamburg amb *Die Beschreibung des Unglücks*. El 1988 va esdevenir professor de Literatura Alemanya Moderna a la Universitat d'East Anglia.

Sebald va morir el 14 de desembre del 2001 com a conseqüència d'un accident de cotxe. La tomba es troba al cementiri de St. Andrew's (Framingham Earl, Norfolk NR14) a Poringland, Norwich.

Rebutjava els seus noms propis Winfried i Georg. Winfried era per ell un "nom del tot nazi"; per a la seva família, les seves germanes i els seus amics es deia "Max", com també s'anomenava a si mateix.

L'unia una forta amistat amb l'escriptor Michael Hamburger, que va traduir gran part de l'obra de Sebald a l'anglès.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

SEBALD I LA FERIDA INCURABLE DE LA SEGONA GUERRA MUNDIAL

W. G. SEBALD

W. G. Sebald no va sentir la necessitat d'escriure fins a mitjans de la dècada dels 80, quan ja feia anys que es dedicava a la docència universitària a Norwich, Anglaterra. "Cap a la meitat de la meua vida em vaig adonar que les exigències de la feina a la universitat (i d'altres que tots tenim) m'assetjaven cada cop més i que necessitava una via d'escapament", explicava a Joseph Cuomo en una entrevista el 2001, coincidint amb la publicació d'*Austerlitz*. En aquells moments, Sebald -que tenia 57 anys- ja s'havia fet un lloc en l'atapeït

panorama de la literatura alemanya de qualitat gràcies a llibres com *Els emigrats* (1992) i *Sobre la historia natural de la destrucción* (1999), publicat en castellà a Anagrama, com gran part de la seva obra. L'antologia de poemes que l'editorial Hanser va posar en circulació el 2003, *Über das Land und das Wasser*, desmenteix la vocació tardana de l'autor, perquè recull textos des del 1964, en què Sebald acabava de fer 20 anys.

"És un escriptor de la mateixa generació que Handke i Fassbinder, i tots tres comparteixen la ràbia de saber que els seus pares havien tingut un paper terrible durant la Segona Guerra Mundial. Sebald, sense anar més lluny, era fill d'un assassí, i això contagia els seus textos d'un sentiment irrefutable de malenconia", recorda Enric Rebordosa, un dels tres editors de Flâneur, que recupera el llibre amb una nova versió de la traducció d'Anna Soler Horta, publicada per primera vegada el 2003 a Edicions 62 i descatalogada des de fa anys. "El subsol de la seva obra és l'Holocaust -afegeix David Cuscó-. No li interessa tant la cultura jueva com preguntar-se per què va acabar passant tot allò. Per això trasllada algunes idees clau de Walter Benjamin a la seva prosa, com la de l'àngel del progrés, que avança sense poder parar, encara que això comporti també destruir".

Records que cobren vida

La trajectòria literària de W. G. Sebald va durar tot just 13 anys: va arrencar amb *Del natural* (1988) i es va tancar prematurament amb *Austerlitz* (2001), quan l'autor va patir un aneurisma mentre conduïa. A l'hora d'escriure *Austerlitz*, Sebald va barrejar la vida de dues persones reals: la primera era la d'un col·lega que vivia a Londres, historiador de l'arquitectura, interessat

per estacions de tren, auditoris, hotels i altres edificis emblemàtics del capitalisme del segle XIX i principis del segle XX; la segona era la d'una dona que havia arribat en tren al Regne Unit -acompanyada de la seva germana bessona- procedent d'un orfenat jueu, poc abans de l'esclat de la Segona Guerra Mundial. Tots dos conformen l'enigmàtic Jacques Austerlitz, un home que coincideix en diverses ocasions amb el narrador del llibre i amb qui manté llargs monòlegs: "S'aproximava pas a pas a una metafísica de la història que feia que els records cobressin vida", hi podem llegir.

"Sebald és un autor diferent per moltes coses: els seus llibres són i no són novel·les, autobiografies, cròniques històriques i de viatges -explica Anna Soler Horta-. Escriu prosa, però quan la llegeixes t'adones que s'acosta més a la poesia. Tota la seva literatura queda anunciada a *Del natural*". Soler Horta destaca "l'alta elaboració" de l'estil sebaldià, "modelat a partir de referents sobretot del segle XIX", tot i que mirant cap enrere va aconseguir llibres d'una postmodernitat considerable, ja sigui per la barreja de gèneres com per la inclusió d'imatges que, mirant de confirmar el que explica als textos, "posen en dubte la seva veracitat", segons recorda la traductora. "Quan acabes de llegir un dels seus llibres no saps ben bé què ha passat ni com -assegura Albert Aixalà, el tercer editor de Flâneur-. S'obren tants interrogants que l'única manera factible de resoldre'ls és tornant a llegir-lo".

El laberint d'*Austerlitz* es desplega a partir de les trobades del narrador amb Jacques Austerlitz, un apassionat de la història d'edificis com l'estació de tren d'Anvers, l'Hotel Great Eastern de Londres i el balneari de Marienbad. Les coincidències en un primer moment casuals entre els dos personatges -Sebald reconeixia aquest element com un dels motors de la seva narrativa- acaben assolint una estranya regularitat que permet que *Austerlitz* acabi evidenciant els traumes d'haver crescut sense saber els orígens familiars, que acaba trobant a Praga. A conseqüència de l'inici de la Segona Guerra Mundial, el pare ha de fugir a París i la mare és internada al camp de concentració de Terezín.

"L'eix moral de tota l'obra de Sebald és testimoniar -diu Anna Soler Horta, que actualment tradueix *Els anells de Saturn* (1995), també per a Flâneur-. Mostra l'altra cara de l'horror, perquè els seus personatges sempre recullen les paraules d'algú altre que ha patit l'Holocaust". Intenta descriure un dels genocidis més esgarriuosos del segle XX amb una mirada que no és frontal: "Igual que Claude Lanzmann, considera que enfrontar-se de cara amb aquella monstruositat pot ser una falta de respecte".